

Lovordning paa dette Punkt. Men skulle vi have en ny Lov om Forældelse, bør den ikke lade noget af de tre Hovedpunkter, der ovehovedet er Tale om, være ude af Forslaget. Det er for det første vigtigt, forekommer det mig, at faa en Forandring af Forældelsesfristen, saa at man kun undtagelsesvis bibeholder den lange Frist af 20 Aar for forældede Fordringer. Man maa dernæst nødvendigtvis, forekommer det mig, have et andet Udgangspunkt for Fristens Løben end det, man hidtil har haft, idet den nuværende Ordning, som bekendt, har ført til store Vanstueligheder for Domstolene og har ført til, at der har været stor Fare for, at betydelige og omfattende Rettigheder have kunnet gaa tabt, fordi Kreditor ikke har haft nogen som helst Opfordring til at gøre Rettigheder gældende i 20 Aar, og mange, ikke vide, hvor mange Fordringer, der virkelig paa denne Konto ere blevne forsvundne. Naar en Fordring først er bleven gammel, har Kreditor nemlig i Reglen ikke fundet sig foranlediget til at rejse Spørgsmaal derom. Naar Højesteret i enkelte Tilfælde er kommet ud over denne Vanstuelighed, har Grunden dertil været et særligt Moment, som i Almindelighed itt vil gentage sig. Endelig bør der formentlig heller ikke mangle ny Bestemmelser om Maaden, hvorpaa Aflydelsen sker. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgfreds (N. S. Larsen) anførte som Hovedgrund mod, at forlange et gennemført retsligt Baakrav, at det vilde medføre Bestøtninger, navnlig Saggørerudgifter. Dette turde i Virkeligheden være et stort Spørgsmaal. Det turde være, at den nuværende Tingenes Tilstand maaste i langt højere Grad gav Anledning til Processudgifter. Naar ethvert Baakrav kan aflydes, vil der nemlig ofte kunne blive Spørgsmaal om, hvorvidt der kan siges at foreligge Baakrav, og det kan saa give Anledning til Processer, hvis nemlig Kreditor gør gældende, at han har stillet Baakrav, og Debitor benægter enten det Faktum, paa hvilket Kreditor støtter sig, eller benægter Beviset derfor. Den nuværende Ordning kan altsaa meget let føre til en hel Del Processer og har maaste ogsaa gjort det, hvad de ny Regler ikke ville. Jeg tror ikke, at den Omstændighed, at der fordres retslig Baakrav, hyppig vil medføre Udgifter for de paa gældende Kreditorer. Naar Forholdet nemlig er det, at Beløbet skyldes, vil Debitor i de allerfleste Tilfælde være glad ved at kunne slippe, uden at faa Process med det Resultat, at han kommer til at betale og faar ny Genstand mod at give skriftlig Erkendelse af

sin Gæld. Det vil Debitor uredeligvis kun undslaa sig, for i de Tilfælde, hvor han enten benægter, at han skylder, eller paastaar, at Gælden er afsjort, og i saa Fald vil Kreditor tidligere eller senere blive nødt til at rejse Sag, og vil være bedst tjent med at gøre det snarest muligt. Jeg tror derfor, at denne Frygt for forøget Ulejlighed og Bestøtning for Besøllningen hænger sammen med en vis Uengstelse, som jeg finder ganske naturligt, den Uengstelse nemlig, der kommer, naar man staar over for noget nyt. Jeg tror, at Erfaringen vil vise, at vi ere langt bedre tjente med disse ny Rettsregler. Der ved vil i Virkeligheden mangen Retstvist undgaaes.

Naar det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (Svend Høgsbro) henviste til nogle Ordninger, som man havde i Norge, skal jeg ikke komme videre ind derpaa. Det er noget, der lader sig nærmere prøve. Men jeg vil dog gøre et Par korte Bemærkninger med Hensyn til Muligheden af at overføre en saadan Ordning paa Danmark. Det ærede Medlem omtalte, at man efter den norske Lov af 8de Maj 1869 havde den Ordning, at Forligsautoriteterne kunne, naar Fordringerne ikke oversteg et vist Beløbsaffige Dom. Noget saadant kunde man ogsaa indføre hos os, men det vilde ganske bestemt fordre en hel Masse Regler, som man upaatvivelig har i Norge, og hvortil man ikke har noget tilsvarende her. Man kunde dog ikke have en saadan Dommermyndighed for Forligskommissionen, uden at man ogsaa havde Bestemmelser for, hvorledes man i fornøden Fald kunde paaante de trufne Afgørelser. Naar det ærede Medlem henviste til, at man i Norge havde den Ordning, at en Attest fra en Forligskommission om, at Debitor havde erkendt Gælden, betragtedes som Bevis for, at han i Virkeligheden havde vedtaget at skyldes den, saa at man altsaa ikke behøvede at rejse Sag derom, forekommer det mig ogsaa, at der der kunde møde Misligheder. Enhver maatte dog altid kunne rejse, ogsaa over for en offentlig Autoritet, det Spørgsmaal, om de Udtalelser, som denne Autoritet har betragtet som en Erkendelse, i Virkeligheden ogsaa indeholde en saadan Erkendelse, og om hvorvidt der virkelig er Bevis til Stede derfor. Jeg gør disse Bemærkninger ikke for at paastaar, at vi ikke skulde kunne faa noget lignende, men for at henlede Opmærksomheden paa, at det ikke turde være ganske sikkert, at vi, som vort Forligsvesen er ordnet, ville være i Stand til at faa en lignende Regel, uden at det kunde have sin Vanstuelighed. I øvrigt følger